

„Rodina je nejmenší, ale nejcennější jednotkou v celé státní struktuře.“ – **Georg Sluyterman von Langenweyde** (1903)

Autor: Tomáš Lofa Lofaj

Rodina sa dnes nachádza na rázcestí. Cesta vľavo (ekonomicko-politicky) smeruje k progresívnemu moderno-sociálnemu ekonomickému modelu, ktorý a priori nemá žiadnu oporu v minulosti – dejinách. Vychádza z čisto ekonomických potrieb pre dnešnú kapitalistickú spoločnosť, ktorá manželstvo ako zväzok potrebuje už len pre uľahčenie byrokratického aparátu – dedenie, rozvody, adopcie atď. Rodinu teda berie ako základný

ekonomický faktor pre štát. Rodina – manželstvo – rodičovstvo – tradície 1] a *posteriori* majú oporu v dejinách. Ide o poslanie vychovávať svoje deti v čo najlepších ľuďoch, viesť ich životom a pripraviť ich na životné výzvy. Táto cesta nepotrebuje žiadne označenie pravého či ľavého smerovania, je to totiž tradičná rodina, kde neexistujú križovatky vytvorené politicko-ekonomicko-abrahámskym videním sveta.

Ľavá cesta je však pre nás definitívne vymedzenie pojmu, ktoré má čisto dekadentné pohnútky, čisto ekonomický cieľ, ktorý sa neštíti ničoho – však deti berie ako ekonomickú veličinu, ktorá môže byť plusová alebo mínusová. Tak začínajú vznikať medzi mužom a ženou hneď na začiatku prvé štrbiny, veľmi vážna polemika o tom, koľko detí si môžu „dovoliť“. To umožňujeme mladým ľuďom kalkulovať s tým, či mať alebo vôbec nemať deti. Nadväznosť je tu zrejmá, keď sa pozrieme, aké hodnotové prúdy sa práve držia v západnom civilizačnom okruhu. Vysoká emancipácia žien ako prvý faktor – budovanie kariéry, následný stres a nedostatok času, neschopnosť nadväzovať a udržať vzťah, finančná neistota kvôli „nadradenosti mužov“, sexizmus na pracovisku – toxické prostredie ako jedna z príčin frustrácie a celkové vypätie spôsobuje apatiu a zatlačenie materského pudu do ústrania. A tak z toho vyvstávajú ďalšie súvislosti, ako „záväzok“ a „zodpovednosť“.

Z vyššie napísaného jasne vyplýva, že nikto netúži po takom veľkom záväzku, ako sú deti, a celkovo zodpovednosť za ne, ale pozor, nie len za deti, ale hlavne za seba ako matku. Situácia sa zdá byť bezvýchodisková. Ak aj deti prídu kvôli (väčšinou) istému spoločenskému nátlaku (zväčša rodičov, ktorí chcú vnúčatá), vyvstáva otázka, ako sa môže takto nastavená žena plnohodnotne odovzdať materstvu. Deti predstavujú zlom v doterajšom spôsobe života, prekrútiť zaužívaný chod domácnosti a začnú sa do neho integrovať. Nervozita a stres sa prenáša na deti a tie to potom spätne vracajú rodičom. Je to začarovaný kruh, s ktorým prichádzajú na rad otázky načo deti, načo sme si robili deti, jedno dieťa stačí, kto to bude živiť, kto to bude voziť do školy, kto tomu bude variť, kto to bude kúpať, kto tomu bude robiť desiaty, kto sa s tým bude učiť, kto tomu bude platiť výlety, kto to bude šatiť...

Je axióm dnešnej doby, že mať deti nie je samozrejmosť. Napriek najpokročilejšej, najmodernejšej medicíne a jej odvetviám je dnes šanca počať dieťa veľmi nízka. Celospoločenský diskurz sa však tejto téme venuje len veľmi okrajovo a nejde do hĺbky. Nie je mojou úlohou riešiť biologický rozmer tohto problému. Je ale zrejmé, že okrem neschopnosti mužov (o tom neskôr) je to práve ženská psychika, ktorá podvedome odmieta otehotnieť. Keď žena dojčí dieťa, vylučuje do tela samovoľne hormón, ktorý zabraňuje ďalšiemu počatiu, kým neodstaví dieťa. Vo väčšine prípadov to funguje, minimálne je počatie zdĺhavejšie. Ak však toto dokáže žena bez pomoci medikamentov, tak ako potom musí reagovať celé telo na sústavný stres a „núdzu“, roky sa opakujúce podprahové signály, prečo nemať deti, celospoločenské nastavenie, že deti sú ekonomická príťaž, že manželstvo je odovzdanie vlastných peňazí druhej osobe? Ako toto mozog vyhodnotí? Aké to má vplyvy na celkové zdravie? Stačí pár pridružených ochorení, prechladnutí v oblasti panvy a problém je na svete, nehovoriac o trende mať deti v „staršom veku“, aby človek stihol „oboplávať celú planétu“. Ľavica je plná stereotypov a predsudkov voči „žene v domácnosti“ *ad absurdum* – skôr vám prejde popretie holokaustu, ako čo už len naznačenie, že miesto ženy je v

domácnosti. Je to práve ľavica, ktorá podporuje feministické prúdy na úkor materstva a rodiny, je to skrytá chiméra, ktorá sa vplazila do všetkých zákutí spoločenského a osobného života. Predom deformovaný pohľad na rodinu, manželstvo a materstvo. Netreba byť raketový inžinier, aby človek zaregistroval podprahové signály zo sietí a iných médií. Psa môže mať každý, keď sa niečo pritrafí, alebo príde zmena, je ľahké ho odložiť do útulku. Ale keď príde dieťa, to je záväzok na celý život, je to tiež najsilnejší predpoklad pre usadenie, spomalenie, vytvorenie rodu, manželstvo, stavbu domu. Nie neprosíme, my sa nechceme viazať! Až kým nepríde zlom, tik-tak tik-tak, tikajú biologické hodiny, a ako štyridsaťročná, sama so psom, bez stáleho partnera zisťuje vyprázdnenosť svojho bytia. Ak ma niekto bude chcieť z niečoho obviňovať, otvorte si bulvár (nenavádzam!), kliknite na známe herečky (ako príklad dávam práve ich, pretože to sú dnes idoly, ku ktorým vzhliadajú milióny mladých a aj starších žien), a tam nájdete XY príkladov, ktoré doteraz ľutujú, že sa materstva vzdali, alebo že im nebolo dopriate (Jennifer Aniston).

Dnešná doba je však plná paradoxov, a ako muž musím priznať, že ak niečo v našom západnom civilizačnom a kultúrnom (**Spengler**) okruhu zlyhalo, tak sme to práve my muži. Evoliánsky – muž je nádoba a žena tekutina, ktorá sa nádobe prispôsobí. Píšem to z pozície manžela a otca, a moja žena tento názor so mnou zdieľa.

Keď sledujeme vývoj našich vzťahov a celkových sociálnych premien, je zrejmé, že ide o involučný proces našej rasy. To, čo dnes na mužov srší zo sociálnych sietí a iných médií, je rovnaká svedomito prepracovaná propaganda ako u žien, len s dôrazom na toxickú maskulinitu a konformizmus. Nedávno som zachytil jednu psychologickú štúdiu, 2] ktorá odhalila, že mladí muži vo veku od osemnásť do dvadsaťpäť rokov sexuálne nežijú a nepriamo bolo naznačené a logicky z toho vyplýva, že ani ženy. Konzervatívny katolíck zatlieska: tak to je správne, až po svadbe! Liberál zatlieska: neobťažujú ženy! Ako je možné, že sa v tak závažnej otázke zhodnú dva ideologicky rozdielne tábory? Napísané to vyzerá pekne, ale čo hovorí realita? Spýtal sa niekto, ako teda títo mladíci a dievčatá trávia svoj voľný čas? Skúma niekto, čomu sa venujú? Aké že to dnes muži vidia vzory? Ako je možné, že napumpovaní muži majú problém nájsť dievča na rande alebo vážny vzťah? Nie, všetky dievčatá nie sú na opačné pohlavie. Je naozaj dnešný obraz mužstva iba prázdna, steroidmi presiaknutá bublina, ktorá opačnému pohlaviu okrem aktu (a už ani to nie je pravidlo, ako čítame) nemá čo ponúknuť?

Ak sa by niektorému „alternatívcovi“ zdalo, že ženské feministické hnutie je silne zastúpené na sieťach, nech sa najskôr pozrie na to mužské. Je ho omnoho viac. Plné degenerátov z posilňovní, gymov, kliebok, ringov a vzpieračských lavičiek, bežcov, futbalistov, hokejistov, vlastne načo to všetko vypisujem, skrátka z každého športu, niektoré vynikajú extra. Prečo sa tu niekto z alternatívy nepozastaví a neukáže prstom – **toto je vzor pre dnešných chlapcov**? Vémola? Végh? McNuggets či prašivý moslim? Nenájde sa nikto, kto by napísal a povedal, aby prestali do telky dávať Oktagon a všetky podobné degenerované podujatia? Čo za vzory môžu muži vidieť v týchto atrapách bojovníkov (ako obvykle – česť výnimkám)?

Nezmyselnú agresivitu, nešportové správanie, zhadzovanie seba samých za vidinou zisku, žiadne olympijské hodnoty, dokonca ani žiadny progres. Cigáni, pozberanci z geta, čierni, žltí,

fialoví, s potetovanými očnými bielkami, vizitka národa. Neandertálci, ktorí majú vytetovaného Al Caponeho alebo Escobara, masových vrahov, dílerov drog, ktorí majú na svedomí desaťtisíce mladých životov a ďalšie desiatky tisíc rozvrátených rodín a zničených ľudských životov, a s týmito „symbolmi“ si behajú po slobode, ukazujú sa v médiách a iných sieťach, ale tu idú zatvárať za pohanské čierne slnko či svastiku. Ako je možné že vrcholoví športovci propagujú hazard a nikto s tým nič nerobí? Kde sú všetci tí ľudskoprávni aktivisti, ktorí tak vehementne kričia pri každej situácii, v ktorej trpia deti rodičovským násilím, kde sú tí aktivisti, ktorí presadili zákaz propagácie cigariet? Ako je možné, že hazard nik nerieši?

Ved' to má na deti väčší dosah ako čokoľvek iné. Vlhová, Tatár a Pastrňák, Végh, čo je to za hnus? Sú majstrovstvá sveta v hokeji o reklame na hazard alebo o hokeji? Kde sú dnes tí alfa samci, tvrdí, odhodlaní, pribojní, muži v pravom slova zmysle? Ženy odpovedia – schovaní pod maminkinou sukňou, fňukajúci po krčmách, budujúci imidž vo fitku, každý deň na obede u svojich rodičov, každý večer vo svojej izbe, kde vyrastali od mala, voziaci sa na športových autách. Čerešnička na torte – keď príde na akt – mužské ego sa scvrkne a stiahne sa do komfortnej virtuálnej reality, zatiaľ čo druhý extrém končí každý večer v inej posteli. Aký to len obraz robí o nás mužoch, ako alfa samcoch, žiteľoch, tých čo majú budovať a chrániť (nie len rodinu)? Na jednej strane liberálna konformistická zmäčkosť voči všetkému, na strane druhej toxická maskulinita hraničiaca so správaním orangutana. Ako teda môže žena vidieť v tejto grotesknej napodobenine mužnosti niekoho, s kým by chcela tvoriť pár a založiť rodinu? Podvedome ženy od seba odpudzujeme svojím zjavom a správaním.

Ak sa má opäť do sveta vrátiť solárny a lunárny princíp a tak nastaviť harmónia, muži sú tí, ktorí musia spraviť prvý krok. Sebareflexia je základný predpoklad pre nájdenie tej správnej cesty. Musíme sa spýtať samých seba, čo vieme ponúknuť žene a potom svetu. Ľavá cesta stavia muža do role podriadeného žene, ktorej fundament pramení z predsudku, že muž chcel vždy ženu len využívať na pragmatické účely a že celé ženské poslanie a zmysel sa začína a končí v kuchyni. Tento naratív pôsobí ako rakovina a rozkladá posledné zdravé bunky, ktoré spájajú muža a ženu. Ako vieme, rakovina môže zasiahnuť aj viac orgánov naraz, a preto nie je nahľodaný len čisto biologicko-socializačný faktor, ale hlavne duchovné prepojenie dvoch princípov. Konkrétne opäť spomínaného manželstva ako duchovného spojenia solárneho a lunárneho princípu a jeho úplného naplnenia, na ktoré nadväzuje už spomínané rodičovstvo ako budovanie duchovnej a kultúrnej cesty pre potomstvo a teda zachovanie tradície a rasy. Emočné vypätie, ktoré feminizmus a s tým spojený náprotivok mužský v podobe „mačizmu“ prináša do týchto posvätných zväzkov, má za následok moderné trendy ako potraty, rozvody, adopcie, vynosenie plodu inou ženou, umelé oplodnenie, klonovanie, sterilizácie a podobne.

Kresťanskí pravícovi rímskokatolíci sa snažia zabrániť týmto deštrukčným silám aspoň čiastočne. Je smutné konštatovať, že v celom spektre všetkých prúdov hlásiacich sa k pravici, alebo teda konzervativizmu, je to práve ideologicky ľavicové a latentné kresťanstvo, kto najviac bojuje proti týmto neuhom modernity v našom kultúrnom rámci. Je zarážajúce, že sa neozýva nik z pohanských komunít alebo iných tradicionalistických spoločenstiev. Ak chce biely svet prežiť, nemôžeme sa spoliehať na dnešný typ mužnosti. V metafyzickom kontexte sme a vždy budeme nádoby, ale pôsobením síl sa oslabujeme a degradujeme, nádoby sú z čoraz krehkejšieho materiálu a často sa rozbiť, odštiepiť, popraskajú. Ako chcú potom tieto

nádoby vydržať v búrkach premenlivosti? To sa väčšina z nich pri prvej víchrici rozbije? Látať diery blatom donekonečna tiež nejde. Preto stojíme pred niekoľkými výzvami. Ako chce NS muž zastaviť taký obrovský problém, ako je multikulturalizmus, keď na boj s ňou nevynaloží žiadne úsilie? Ako chce poraziť niekoho, kto ho mnohonásobne prevyšuje v natalite? No len tak, že domáci hegemon prevýši v natalite imigrantov, vybuduje rodinné zázemie a bude ho udržiavať. Treba sa zbaviť pút sociálnej dialektiky a jej mantinelov, treba dekonštruovať socio-psychologizmy, ktoré slúžia len na degradáciu a vyprázdnenosť pojmov ako manželstvo či rodina. Rozbiť prudérnosť a sprofanovanosť monogamie a tým vrátiť zväzku muža a ženy opäť hlboký iniciačný a posvätný charakter, ktorý nájdeme u starých kultúr, a teda absolútneho muža a absolútnu ženu spojených do tradičnej rodiny. Nič tak nevykastovalo mužstvo a nič tak neasexualizovalo ženstvo ako monogamia – kde je fundamentálnym predpokladom pokrivený pohľad na spolužitie muža a ženy – spolužitie na základe spoločenského nátlaku, absencia lásky, porozumenia, duchovného prepojenia, absolútne podriadenie univerzálnej spoločenskej morálke. Moderná doba pripúšťa aj iné varianty – opak monogamie – polygamiu. Spoločensky neuznaná, no o to viac náchylná na degeneráciu ducha, vo svojej plytkosti a čistej zmyslovosti – ukájaní zvráteností moderných rozkoší – je ďaleko pred monogamiou. Odbočka k tomuto životnému smerovaniu teda tiež nie je nič, čím by sme sa mohli priblížiť tradícii. Protagonisti týchto socio-psychoanalýz dlhodobo sekularizujú a podprahovo podsúvajú tieto konštrukty a pojmy masám – budujú tak mantinely, ktorými manipulujú s ľudskou prirodzenosťou a hlavne ničia duchovnú podstatu človeka. Snažia sa nám už desiatky rokov vštípiť podobný naratív, že rasa je sociálny konštrukt, niečo, čím sa dá korektne škatuľkovať a nálepkovať – účinne rozbiť jeden zo stavebných pilierov našej kultúry – rasovú identitu. Rozbitie rasového povedomia prispelo už tak k dekadentným tendenciám, v ktorých sa tradičná rodina ocitla – práve tá, ktorá je nosným pilierom zachovania rasy a tiež nositeľkou jej tradícii. 3]

Učinné teda záver tomuto svojskému textu. Doba primitivizmu ide na plné obrátky a postaviť sa jej do cesty nemôže hocikto. Je zrejmé, že postaviť sa jej otvorene, či už s kódexom starého sveta bojovníka, či silou ducha bráhmánov, je neefektívne. Pre vnútorné posilnenie jedinca je však jediná možnosť kontemplácia nad starým svetom – uzavretie svojho vnútorného sveta tomu profánnemu a tak vo svojej skromnosti dôjsť k vnútornému mieru. Svetské záležitosti však bežia vo svojom cyklickom predurčení a chtiac-nechtiac, sme im vystavení – sme nimi konfrontovaní, a to aj napriek všetkým hradbám, ktoré proti degenerácii postavíme. Keďže naše okolie nestojí o posledných samurajov či rytierov, nerozumie im – ich učenie im príde nezrozumiteľné, tak sa naskytá otázka, ako naplníme svoj rasový a duchovný potenciál.

Odpoveďou je budovanie tradičnej rodiny, rasová identita, vnútorná nezlomnosť ducha a kontemplácia, aristokratické poňatie sveta, úcta k ženám, samostatnosť a pripravenosť. Jazda na tigrovi ohromných rozmerov, ktorý nami vedený zmetie všetko z cesty.

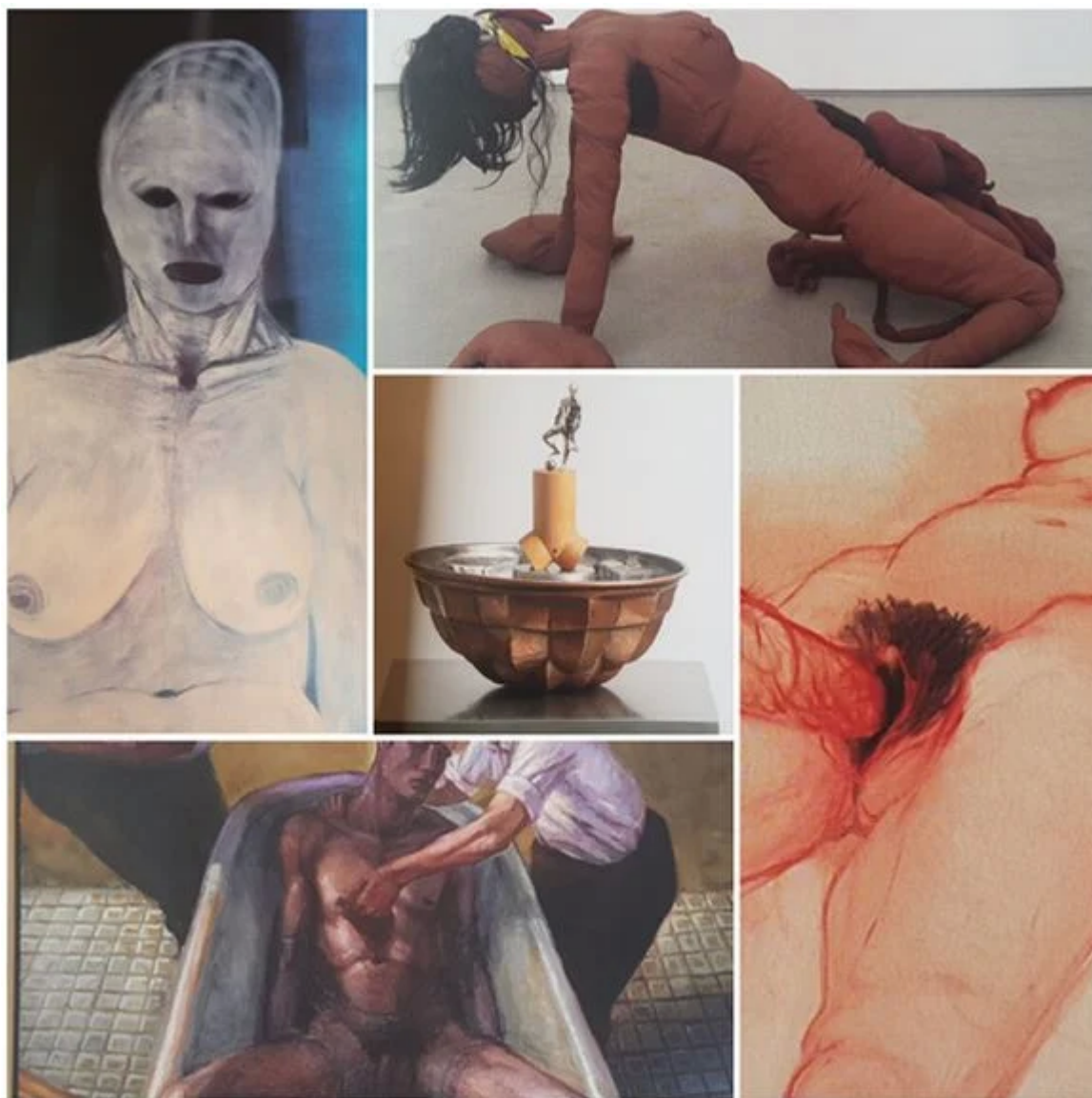
Poznámky:

1] Myslíme tradíciu v takom zmysle, ako ju prezentovali európski aristokrati, ako Evola,

Guenón, a teda najhlbšie poznanie primordiálneho sveta a jeho doktrín a s tým spojený svetonázor. Na túto školu integrálnych tradicionalistov odkazujeme v celom texte.

2] Kto má záujem, stačí do vyhľadávača zadať „sex recession“ a otvorí sa mnoho odkazov, ktoré sa venujú sexuálnej abstinencii mladých ľudí.

3] Tu odporúčam štúdium viacerých publikácií k danej problematike, konkrétne z tradicionalistického pohľadu porovnať Juliusa Evolu (**Metafyzika sexu**), René Guenóna, Josepha Campbella, pre ďalšie štúdium môžeme odporučiť aj publikáciu **Magia sexualis** od Hugh B. Urbana. Tradicionalistické nazeranie na sexuálny život môže byť rôzne, preto ho treba premietnuť do súčasnosti. Narážam na fakt, že v dobe písania mnohých spomínaných publikácií Európa ešte nečelila takému mohutnému problému, akým je imigrácia a „Veľká výmena“ obyvateľstva, nízka pôrodnosť, samovraždy či interrupcie. Preto isté stanoviská či postoje by dnes mohli byť kontraproduktívne pre zachovanie bielej rasy.

Žena (coby pochva a prsa) a muž (zde s AIDS) dnes v konformistickém vidění plném ošklivosti a ubohosti... (z výstavy **Visions of the World**, Museum Kampa, viz Jiří „TOP 09“ Pospíšil „master of ceremony“ tohoto podniku)